

Скляренко О. О.

Сценарій до свята Св. Миколая „Свято Миколая у родині”

Хата, стіл, лава. Діти допомагають мамі. Мама пече балабушки.

Мама (місить тісто):

Ану, Катрусю, подай мені лист. Будемо викладувати на нього балабушки. Бери, помагай. Бо Св. Миколай усе бачить і чує. Як побачить, що не допомагаєш, то не буде вам дарунків.

Хлопчик:

Мамо, мамо, хто він є, Св. Миколай?

Мама:

Ой, діточки, то довга історія, а я не маю часу розповідати. Підіть просіть розказати тата. Він краще знає.

Дівчинка:

Повідайте нам, тату.

Хлопчик: Повідайте!

Тато: Жінко, а ти кликала на вечір кумів та сусідів?

Мамо: Та а як же! Прийдуть. Казали, що прийдуть. А ти розкажи дітям, що просять.

Діти: Повідайте нам, тату!

Тато: Слухайте, бешкетники. Ось, сідайте поруч....

То було, діточки, дуже давно. Десять 500 років тому. Жив у однім краю, служив Господу Богу і людям єпископ Миколай.

Це була добра і порядна людина. Він помагав усім людям, які вірували в Ісуса Христа. А найперше він помагав тим людям, яких спіткало горе. І любив він свої дари давати так, щоб його при цьому не бачили. Приміром, в одній жінки вмер чоловік. І було тій вдові дуже тяжко жити. Бо сама вона тепер утримувала малих дітей та хворих старих батьків. Одного разу прокидається вона, застилає ліжко, а під подушкою знаходить вузлик, набитий грішми. Здивувалась вона дуже. Помолилася Господу Богу, подякувала щиро за те добро, а сама одразу мала на думці, що то робота Св. Миколая. І відтоді тій вдовиці велося дуже добре, бо Св. Миколай допоміг їй від щирого серця. Тож вона і дітей поставила на ноги, і її рідні одужали. І було ще багато подібних випадків. Ото ж пішло з того часу і по сьогодні, що ми святкуємо свято Св. Миколая.

Отож нині, може дасть Бог, і до нас прийде Св. Миколай.

Мамо:

Прийде, чому ж не прийде, наші дітки чемні, слухняні, помічники по господарству.

Заходить дядько.

Дядько: Слава Ісусу Христу!

Мама: Слава навіки!

Тато: О, вже дядько прийшли, а ти, жінко, все ще пореєшься коло печі.

Дядько : Така завірюха надворі, то я й думаю собі, піду раніше, поки не смеркло.

Тато і мама: Сідайте, грійтеся!

Дядько (до дітей):

А ви тут як? Як наука в школі? А ти хлопче, що далі збитки робиш?

Іду я ось щойно вашим подвір'ям. Дивлюся, а за сараєм щось чорне. Страшне стоїть і ричить. Аж я злакався, та подумав, що не годиться втікати, не взнавши, що ж воно і до чого. Ще просунувся трохи вперед, а воно як би десь пропало, а голос чути:

В хаті цій живе хлопчисько,
Називається Петро,
До науки він не дуже,
А до шкоди о-го-го!

- За кого б отой голос таке казав, чи не знаєш?

Хлопчик схилив голову, йому соромно...

Мама:

Кажі де напакостив. Чому мовчиш? Чи не ти ото, часом, у тітки Мотрі вікно розбив?
Зізнавайся!

Хлопчик : Я,...тільки ж я не хотів. То ж я в кицьку сніжку пустив, а вона... *(плаче)*

Заходять сусіди, куми. Вітаються та сідають.

Кум: А що це воно за веремія в хаті?

Ти що плачешь, Петрику? Певно, щось накоїв?

Кума:

Та він же такий гарний хлопець, чи не міг він щось страшне скоїти? А вже, коли щось і вийшло, то не зі зла, не з охоти, правда?

Хлопчик: Так!

Кума: Бачите, і він більше не буде. Не будешь?

Хлопчик: Ні, не буду!

Тато: Сідайте, прошу в нашій хаті. Будемо скоро св. Миколая стрічати.

Кум: То не завадило б і заколядувати. Бо щось дуже тихо в хаті. І Різдво Христове вже скоро, а ми не колядували.

Колядують. Стукіт у двері.

Мама:

Мабуть, Миколай. Піду, двері відкрию.

Чути : „А хто, хто Миколая любить?”

Св. Миколай:

Слава Ісусу Христу!

Усі: Навіки слава!

Св. Миколай: Ішов я луками і лісами, снігами й наметами і до вашої оселі прийшов. Казали мені добрі люди, що в цій хаті діти гарні і слухняні, добрі. Я хотів їх бачити. А ну, дітки, покажіть, що вмієте, що знаєте. А хто з вас молитву знає?

Дівчинка:

Отче наш, що еси на небесах!

Нехай святиться ім'я твоє,
Як на небі, так і на землі.
Хліб наш насущний
Дай нам сьогодні
І прости нам провини наші,
Як ми прощаємо
Винуватцям нашим.
І не введи нас у спокусу,
Але визволи нас від лукавого!
Бо твоє є царство, і сила, і слава навіки.
Амінь.

Хлопчик:

Боже Великий, єдиний,
Нам Україну храни,
Полі і світу промінням
Ти її осіни.
Світлом науки і знання
Нас усіх просвіти,
В чистій любові до краю
Ти нас, Боже, зрости.

Св. Миколай обдаровує дітей, примовляючи:

Учися, дитинко, хай розум не спить,
Дорогу в науку всім треба любити...
Навчайтесь, навчайтесь, поки молоденьки.
До школи щодня поспішайте, любеньки...

На прощання всі дякують Св. Миколая за ласку, добро. Він благославляє присутніх.

З книги Л.М. Кудріна, *Від роду до роду*. Народознавство-Харків:Торсінг, 2002